

DIVADLO UNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

DIVADLO UNGELT

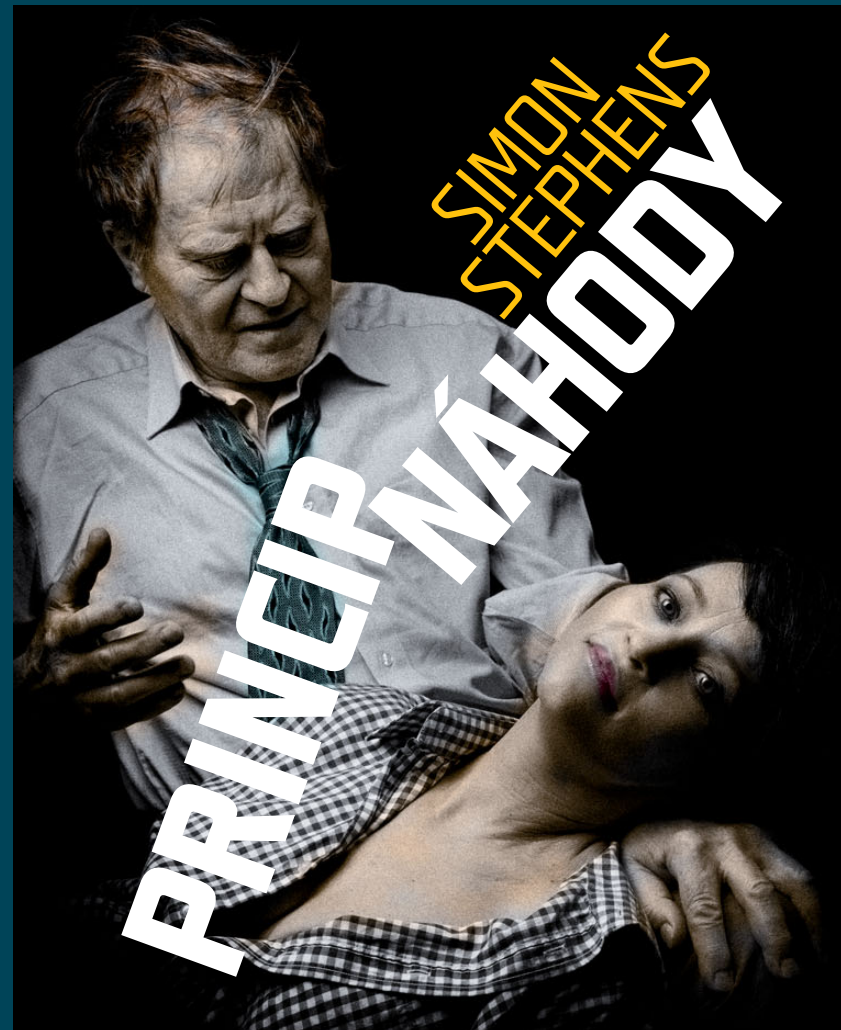
KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

Umělecký ředitel a majitel Milan Hein
Spolupracovníci divadla: Jiří Pritz, Martin Šimek,
Linda Skarlandtová, Pavel Ondruch, Marie Krbová,
Kateřina Šimková, Tomáš Dvořan, Radek Svoboda, David Zelinka,
Ondřej Sýkora, Silvie Janáková, Lucie Mrvíková, Iveta Pažoutová,
Václav Bláha, Petr Holata a Tomáš Marvan.

Divadlo Ungelt, Malá Štupartská 1, Praha 1, www.divadlounge.cz
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět, Praha 1 – Hradčany,
www.letniscena.cz

Vydalo DIVADLO UNGELT s.r.o.,
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
listopad 2016 / Sezóna 2016–2017

Program připravili Pavel Ondruch, Milan Hein, Linda Skarlandtová
Foto Jan Malíř

Georgie Burnsová **Alena Mihulová**
Alex Priest **Jan Vlasák**

Režie **Vít Vencel**

Překlad **Kateřina Holá**

SIMON STEPHENS

PRINCIP NÁHODY

Režie	Vít Vencel
Dramaturgie	Pavel Ondruch
Georgie Burnsová	Alena Mihulová
Alex Priest	Jan Vlasák
Scéna	Vít Vencel
Kostýmy	Alena Schäferová
Asistentka režie	Marie Krbová
Zvuk a světla	Tomáš Dvořan, Radek Svoboda, David Zelinka
Garderoba a rekvizity	Silvie Janáková, Lucie Mrvíková

Česká premiéra 12. listopadu 2016 v Divadle Ungelt

Nositele autorských práv k dílu zastupuje DILIA,
divadelní, literární, audiovizuální agentura, z. s., Krátkého 1, Praha 9

Metamorphosis

Květiny dodává firma Metamorphosis

Inscenace vznikla také zásluhou grantu,
který Divadlu Ungelt udělilo hlavní město Praha

HLAVNÍ PARTNEŘI DIVADLA UNGELT

manželé

Prof. Dr. Dadja Altenburg-Kohl a Daniel Pešta

Klub přátel
Divadla Ungelt, z. s.
za laskavé podpory
Nadace ČEZ

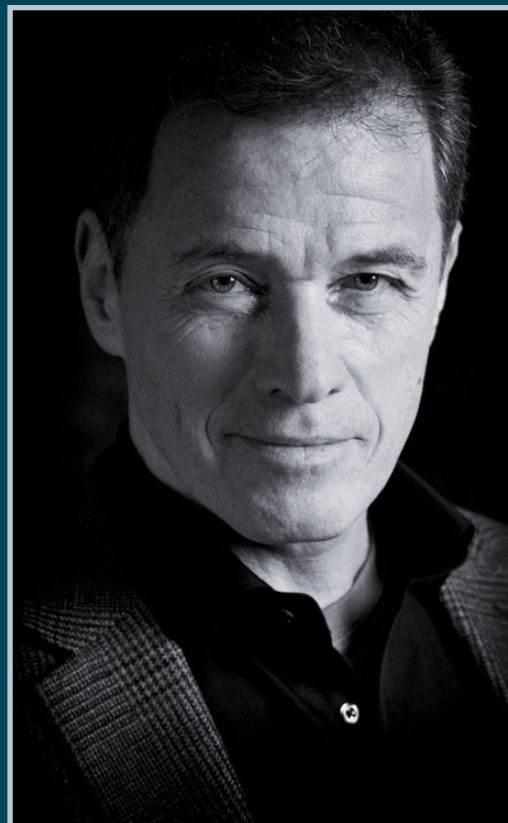

Vážení diváci,

Princip náhody je hluboce lidská hra. Nabízí příběh, vztahy, charaktery a herecky vděčné jevištní situace. To je přesně to, co mám na divadle rád a co od divadla očekávám.

Vítejte v hledišti, dámy a pánové!

Milan Hein
umělecký ředitel Divadla Ungelt

STEPHENSŮV BOJ O NORMALITU NAŠICH ŽIVOTŮ

Britskou a potažmo evropskou dramatikou prošla v devadesátých letech mocná vlna krutých textů explicitně se zabývajících sexem, násilím a patologickými jevy lidí i společnosti, která na konci tisíciletí hledala ve vykořeněném světě pohlceném peněží a moderními technologiemi smysl i budoucnost. Sebevražda erbovní literátky této vlny nazývané jako cool dramatika či in-er-face theatre Sarah Kane v roce 1999 se dá považovat – zvláště díky její poslední hře *Psychóza 4.48* – za vyvrcholení a konec této tehdy šokující linie divadla. Hry Sarah Kane nebo také raná tvorba Marka Ravenhilla či Martina McDonagha patří již ke klasice žánru a dodnes se většina anglosaských dramatiků s jejich odkazem vyrovnává.

Nejinak tomu je i u Simona Stephense narozeného v roce 1971 v Manchesteru. Celé jeho dílo je výmluvným dokladem toho, co se s britskou dramatikou dělo po doznění coolness vlny a vstupu do nového tisíciletí. Na násilí, otevřený sex i vulgární jazykové prostředky si brzy většina diváků zvykla, a tak šok jako jeden z cílů divadla devadesátých let ztratil ostří. Umělci obrátili svou pozornost od více či méně abnormálních hrdinů (s větší či menší úchylkou) k obyčejnému všednímu člověku, který se s abnormalitami svého okolí musí střetávat. Zkoumali tedy, jak psychopatologie postav z devadesátých let ovlivňuje (a ovlivnila) soudobou středostavovskou společnost. A tak Simon Stephens ve *Volavkách (Herons)* z roku 2001 využil kulisy coolness dramatiky, tj. extrémní násilí, naturalisticky zobrazovaný sex a vulgaritu, a zaobalil je do dojemného příběhu čtrnáctiletého šikanovaného školáka, který se snaží udržet osobní integritu navzdory matce alkoholičce, psychicky labilnímu otci i otřesných životních zážit-

ků. Čím více Stephens využívá prostředky cool dramatiky, tím více cítíme, jak moc touží, aby se jim jeho hlavní hrdina bez následků ubránil. Jakoby ve všech svých hrách chtěl Stephens psát „wilderovské“ drama všedního dne, ale současný svět byl proti. Boj za normální život (a snaha tento normální život uchopit a tedy i definovat) je proto esencí Stephensovy tvorby.

Jeho vzdělání v ničem nenasvědčovalo tomu, že se z něj stane dramatik na plný úvazek. K psaní ho sice poprvé přivedl jeho učitel na Stockportské základní škole, ale bylo to tak trochu „mimo osnovy“ a studium historie na University of York (absolvoval v roce 1992) už vůbec nepřislíbilo, že ze školy vyjde absolvent, který se za pár let stane předním britským dramatikem a také nejčastěji (spolu s Dennisem Kellym) inscenovaným anglicky mluvícím autorem na německých scénách. Stephens přiznává, že se angličtině a uměleckým oborům vyhnul záměrně: „Raději než angličtinu jsem se rozhodl vystudovat historii. Miloval jsem literaturu natolik, že jsem ji nechtěl pitvat.“ A ačkoli psal již, jak sám říká, od šesti let, k divadlu ho to moc netáhlo – chtěl být spíš písničkářem. Názor přehodnotil na univerzitě během návštěv studentského divadla, kde drama počal chápat jako ideální médium k tomu, aby popsal svět takový, jak ho vnímá: jako směs „tvrdomi a soucitu, komedie a brutality.“ Nadšen tímto objevem započal svou dráhu dramatika-samouka, který nachází styl metodou pokusu a omylu. I proto jeho oficiálnímu profesionálnímu debutu z roku 1998 *Bluebird* předcházelo osm jiných a dle slov autora „hrůzných“ textů. Některé z nich však byly uvedeny na festivalu v Edinburghu, kam se po ukončení studia přestěhoval, a kde se živil prací v kavárně, zatímco dál třbil své dramatické umění.

Zlom nastal poté, co se principál amatérské divadelní skupiny Young Blood at Riverside Andrew Braidford zeptal Stephense, zda nemá v šuplíku nějakou

hru. Stephens mu nabídl „vztahové drama s detektivní zápletkou“ *Bring me Sunshine*. Nadšený Braidford investoval do inscenování hry značnou sumu peněz a v roce 1997 ji uvedl. Stephens po velkém úspěchu začal pro Braidfordovu skupinu psát další texty – a jedním z nich byl právě *Bluebird*. „Žil jsem tehdy na severu Londýna s Polly, ženou, která se stala mojí manželkou. Potom, co jsme se rozhodli mít dítě, chtěl jsem napsat hru o nejhorší možné věci, která se může stát otcí. Psal jsem tedy o nočním Londýně a o taxikáři, který selže na mnoha frontách. Jako barman jsem hodně cestoval v noci a potkával mnoho taxikářů. I proto jsou všechny postavy v té hře inspirovány lidmi, kterým jsem někdy nalíval pití.“ Braidford rozpoznal výjimečné kvality hry a rozeslal ji do profesionálních divadel. Brzy zareagovalo věhlasné Royal Court Theatre a text uvedlo v roce 1998 na festivalu mladých spisovatelů (Young Writers Festival). Premiéra měla takový ohlas, že ředi-

tel Royal Court Theatre Ian Rickson si u Stephense objednal další hru. Tím Stephens vstoupil na pole profesionálního divadla, a přestože si ještě do roku 2000 přivydělával jako učitel v dělnické čtvrti severního Londýna (zážitky se studenty posléze využil v mnoha hrách), jeho kariéra stoupala tak rychle, že do třetího tisíciletí vstoupil už jako dramatik z povolání (pedagogiky se ale úplně nevzdal a vedl semináře pro mladé začínající dramatiky pořádané Royal Court Theatre).

Po pěti letech kariéry, v roce 2005, získal za svou o'neillovskou psychologickou studii rodiny neúspěšně se snažící žít normálně *Na břehu širého světa* (*On the Shore of The Wide World*) prestižní cenu Olivier Award za nejlepší hru. Po její světové premiéře v Royal Exchange Theatre ji nakonec uvedlo i Národní divadlo v Londýně, kde se Stephens posléze stal jejich vůbec prvním rezidenčním dramatikem. Na tomto vrcholu popularity a zájmu psal až tři hry ročně, z nichž nejocenenější jsou *Motortown* (2005), *Pornography* (2007), *Harper Regan* (2007) či *Punk Rock* (2009). Celosvětovou proslulost ale získal až cenami ověřenou (dvě Olivier Award) dramatickou slavného románu Marka Haddona *Podivuhodný případ se psem* z roku 2012, kde v netradičním detektivním příběhu o autistickém chlapci propojuje u něj tak oblíbeným brechtovským způsobem většinu svých milovaných témat: rodinu, dětství, dospívání a (ab)normalitu. *Podivuhodný případ* se stal suverénně nejuváděnějším autorovým dramatem a prošel mnoha světovými scénami, včetně těch českých.

Stephensova životní cesta je typickou cestou bílého vzdělaného středostavovského Evropana, který se snaží vyrovnávat se současností tak, aby v ní mohl on i jeho rodina existovat šťastní a zároveň s čistým svědomím. I proto patří Stephens k dramatikům, kteří své povolání berou nejen jako záležitost literární, ale také jako záležitost společenskou. Prostřednictvím svého velmi aktivního twitterového účtu – odhlédne-

me-li od jeho reklamní funkce – reflektuje divadelní a potažmo celokulturní dění své země. Stále však u toho lehce machisticky zdůrazňuje, že jeho hlavní rolí je role otce rodiny. Skutečnost, že má tři děti, jednu dívku a dva kluky, je pro něj natolik určující, že o ní mluví, kde jen může, nemluví-li tedy zrovna o tom, jak moc si cení své manželky, která je manželkou, matkou a ženou v domácnosti na plný úvazek, „což je mnohem těžší než být dramatikem“. Ostatně když se měl na Twitteru krátce charakterizovat, vystihl celou svou osobnost v několika strohých větách: „Jsem dramatik. Mám tři děti. Tři. Do prdele. Žiju v East Endu a jezdím na kole.“ Na jeho účtu proto stejně tak dobře můžete narazit na fotografii nového čtyřnohého „člena domácnosti“ jako na vulgární výkřik zoufalství nad prohrou jeho oblíbeného fotbalového klubu.

Princip náhody, Stephensova horká novinka z roku 2015, vznikla na zakázku Manhattan Theatre Clubu v New Yorku, kde také měla světovou premiéru pod původním názvem *Heisenberg* (viz níže). Drama sice v sobě kumuluje téměř všechna témata, která kdy ve svých hrách Stephens předestřel, ale z formálního hlediska se vymyká všemu, co kdy napsal. Většina jeho her je totiž určena (až na pár monodramat) pro velké obsazení a Stephens se v nich snaží kombinovat různá prostředí a situace, které zaručují akčnost a dynamiku jednání. Rád zdůrazňuje lapidární zásadu, že když píše hry, nepřemýšlí o tom, co dělají jeho postavy v životě, ale přemýšlí, co budou dělat na jevišti. Jeho hry jsou proto založeny na situaci, nikoli na dialogu. „Dramatický příběh potřebuje akci teď a tady. Rozesmávají mě všichni začínající dramatici, kteří se snaží psát o starém rodinném tajemství, které se ke konci hry, často prostřednictvím zpovědi opilé postavy, odhalí. To je pro divadlo strašně statické.“ Na první pohled je tak *Princip náhody* nepochopitelným vybočením z dramatikova stylu, neboť je to jediná jeho hra napsaná

pro dva a jediná jeho hra pracující s dialogem a konverzací jako hlavním prostředkem sdělení. Na pohled druhý však zjišťujeme, že to, co se může zdát jako obyčejná konverzace je mnohvrstevnatá hra vzájemného nepochopení a předstírání založená na výrazné a pro celý dialog určující dramatické situaci (ať už je to úvodní hybný moment dramatu: nečekaný polibek na krk od cizího člověka nebo situace návštěvy v řeznictví). Stephensovi rozhodně nejde o slova, která si postavy říkají, ale jako každému dobrému dramatikovi mu jde o to, co za těmi slovy skrývají – nezabývá se proto minulostí postav (která je stejně značně rozostřená a neuchopitelná, protože závisí na často lživé interpretaci mluvčího), zabývá se tím, čeho chtějí vyprávěním své minulosti postavy dosáhnout, a čeho tím v daný okamžik reálně dosahují. To přináší do zdánlivě statického dialogu prvky akčnosti a tedy divadelnosti. „Lidé nahlížejí své životy jako něco, co se s nimi děje. Úkolem dramatika je změnit otázku z *Proč se mi to děje?* na otázku *Proč to právě teď dělám?*“ Charakter postav je proto v mnoha ohledech mnohoznačný a proměnlivý a stejně jako může být náznaková scéna, kterou autor výslovně vyžaduje, každou chvíli něco jiného, tak naše postavy mohou

být každou chvíli někým jiným. Stephens se tak nejen táže na to, kdo jsme, ale jestli vůbec jsme někdy schopni tuto otázku relevantně zodpovědět.

Tím se však už dostáváme na pole kvantové fyziky a tedy k obsahové stránce *Principu náhody*. Klíč k ní jistě autor přiložil už tím, že text v originále pojmenoval po proslulém fyzikovi, držiteli Nobelovy ceny Werneru Heisenbergovi (1901–1976), jehož přínos (mimo jiné) spočíval v objevení, definování a popsání principu neurčitosti (odtud také alternativní český název *Princip náhody*). Heisenbergův princip neurčitosti říká, že čím přesněji pozorujeme jednu vlastnost dané věci, tím nepřesněji můžeme pozorovat tu druhou (např. čím přesněji určíme polohu atomu, tím více ztratíme představu o jeho rychlosti). Z tohoto principu vyplývá, že nejsme s to cele poznat svět (a v našem kontextu člověka). Jediný způsob, jak se tomuto poznání alespoň trochu přiblížit je pomocí pravděpodobnosti. „Pravděpodobnost znamená (...)

Režisér Vít Vencel

výpověď o našem stupni znalosti skutečné situace. Házíme-li kostkou, nemůžeme sledovat jemné podrobnosti pohybu naší ruky, určující pád kostky, a proto říkáme, že pravděpodobnost vrhu určitého čísla činí právě jednu šestinu, neboť kostka má šest stran. Pravděpodobnostní vlna však obsahuje více než toto. Znamená něco jako tendenci k určitému dění. Je kvantitativním vyjádřením starého pojmu *δύναμις* neboli *potentia* v Aristotelově filozofii. Zavádí pozoruhodný druh fyzikální reality, který je asi uprostřed mezi možností a skutečností.“

Kvantová teorie zdevastovala ustálené pojetí světa sahající až k roku 1687, kdy poprvé vyšly Newtonovy *Matematické principy přírodní filozofie*. Zákony gravitace či pohybu tehdy položily základ modernímu pojetí mechaniky a Isaac Newton se stal nejvlivnějším vědcem v dějinách lidstva. Přes dvě stě let se zdálo, že jeho teorie je neměnný axiom beze zbytku popisující náš hmotný svět – dokud Einstein na počátku 20. století nepublikoval svou *Speciální* (a posléze *Obecnou*) *teorii relativity*, a dokud Heisenberg nepřišel se svým principem. „Kvantová teorie již nepřipouští zcela objektivní popis přírody,“ konstatuje Heisenberg ve svém díle *Fyzika a filozofie* a dokazuje, proč je objektivita v podstatě vyloučená: „to, co pozorujeme, není příroda sama, nýbrž příroda vystavená našemu způsobu kladení otázek. (...) Kvantová teorie nám připomíná, že při hledání harmonie v životě nesmíme nikdy zapomenout, že ve hře života jsme současně diváky i herci.“

Heisenberg a celá kvantová fyzika v sobě ztělesňují naprostou nejistotu, neuchopitelnost, absolutní nepoznatelnost a děsivou náhodnost současného světa. Protože ve světě, kde může být částice zároveň vlnou, a kde atom může být na dvou místech zároveň, ve světě, kde z principu nemůžu nikdy za žádných okolností poznat a popsat vše, co mne obklopuje, ve světě, kde čas a prostor nejsou jednoznačné pojmy, a kde zemská gravitace je v podstatě zastara-

lý koncept, v tomto světě je nejen těžké žít, ale také najít své místo, najít svou osobnost a charakter a nedej Bože: najít partnera. Jak tedy normálně žít, když neurčitost a náhodnost jsou všude kolem nás (i v nás), a když je tudíž a priori vyloučena vzájemná kompatibilita? Jak hrát své role na jevišti světa, když se scénář každou chvílí nelogicky proměňuje? Je možné být v takových podmínkách normální? „Nepíšu proto, že bych rozuměl, ale píšu proto, že nerozumím. Snažím se najít smysl v temnotě,“ odpovídá nám Simon Stephens.

Připravil Pavel Ondruch

Rozhovor s kmenovou výtvarnicí divadla Ungelt **ALENOU SCHÄFEROVOU**:

Jak vnímáš Ungelt jako divačka, a jak ho vnímáš jako scénografka? Co pro tebe Ungelt znamená?

Jako divačka, jako přátelsky vstřícný divadelní prostor, kde se vždy setkám se silným uměleckým zážitkem. Jako kostýmní výtvarnice a občas i scénografka vím, že Ungelt je divadlo hereckých osobností a sloužím tedy charakteru postav. Jeho komorní prostor vyžaduje velmi jednoduché minimalistické řešení. A co pro mě Ungelt znamená? Jednoduše srdeční záležitost, příležitost krásné práce a setkání se zajímavými, inspirativními lidmi.

Vzpomeneš si na první inscenaci, kterou jsi v Ungeltu viděla, a na které inscenaci jsi s Ungeltem poprvé jako výtvarnice spolupracovala?

Poprvé jsem viděla představení *Hra o manželství* v kulturním domě v Ostravě Porubě, ale musela jsem na to jít ještě znovu do kamenného Ungeltu, neboť zážitek z malého prostoru divadla a bezprostřední blízkosti herců je nenahraditelný. A mou první inscenací, na které jsem výtvarně pracovala byla hra *Picasso* s Vilmou Cibulkovou a Milanem Kňázkem v režii Jiřího Svobody.

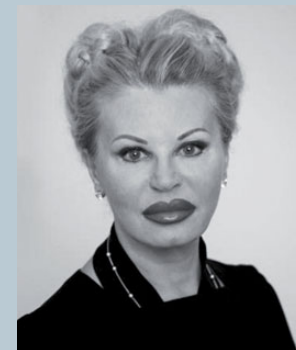
V čem je rozdílná práce kostýmního výtvarníka pro velkou divadelní scénu a pro komorní Ungelt?

Tak především v kvantitě. Dramaturgie divadla Ungelt je založena na komorních konverzačních hrách pro 2 až 4 osoby, převážně ze současnosti. Velká divadla s velkým souborem nabízí výpravná díla i z historie (činohru, operu, balet) pojatá výtvarně klasicky či moderně a to je pro kostýmního výtvarníka vždy o trochu náročnější a taky kreativnější.

***Princip náhody* je kolikátá Tvá premiéra na našich prknech? A v čem se liší od těch předešlých?**

Je to již má desátá inscenace. Práce na *Principu náhody* se nijak neliší od těch předešlých. Snad jen v tom, že s režisérem Vítem Venclem spolupracuji poprvé. A je to opět dobrodružný, ale i zábavný tvůrčí proces hledání toho správného kostýmu.

Rozhovor s přítelkyní a filantropkou divadla Ungelt profesorkou **DADJOU ALTENBURG-KOHL**:

Co Vás přivedlo k tomu, že podporujete divadlo Ungelt?

Pamatujete si na onen okamžik, kdy jste k Ungeltu zahřela a rozhodla se stát jeho součástí?

Vím velmi dobře, jak obtížné je pro obchodníka vybudovat dobře fungující společnost, která mnoho let prospěje.

Ale vybudovat úspěšné divadlo, které si po dlouhá léta dovede udržet vysokou úroveň, je ještě obtížnější. Citlivá a jemná umělcova duše – a že je jich zde požehnaně – se musí uchopit citlivě a lidsky.

Milan, sám herec a umělec, se rozhodl podnikat v divadelním prostředí. Není snadné profesně a zároveň obchodně

jednat s nadanými hereckými osobnostmi a vyhovět přáním a touhám tolika různorodých jedinců v souboru.

Není snadné vytvořit program pro široké, ale i vysoce náročné publikum. Je to tanec na ledě, hodný leadra s dobrou psychologickou zručností, zkušeností, profesionalitou, ale i lidskostí, které je zde třeba.

Hnacím motorem musí být nekonečná vášeň k umění divadelnímu a právě tato vášeň nás s Milanem, jeho divadlem a s jeho herci již po několik let spojuje.

Jaká byla první "ungeltácká" inscenace, kterou jste viděla? Která naše inscenace s Vámi nejvíce souzněla?

Byla to tuším inscenace s paní Vránovou asi v roce 1997. Když se stanete součástí divadla, jak jste zmínil, tak si přejete, aby všechna představení dopadla dobře, byla úspěšná a držíte palce. Jste vždy a znovu unešen špičkovými výkony herců a hlavně pocítujete velkou pokoru, která k divadlu nezbytně patří.

Kritiku ponecháte jiným. Výjimečně dobrých představení zde bylo mnoho. Mohli bychom vyjmenovat téměř celý program.

Čím podle Vás Ungelt obohacuje pražskou a potažmo českou divadelní scénu? Anebo také: když se řekne divadlo Ungelt, co se Vám vybaví?

Ungelt v minulosti obohacoval pražskou scénu o skutečnou elitu českého herectví a doposud tak činní. Není snadné v Praze na jednom místě potkat najednou tolik hereckých celebrit a opravdových mistrů svého oboru. Jak mužů, tak žen. Zde se to daří, není to samozřejmé.

Není ani samozřejmé potkat tolik výjimečných osobností jako zde v řadách nadšených diváků v Klubu Divadla Ungelt a v řadách jeho fanoušků.

Jde o zcela specifický a nevidaný jev.

Co se mi vybaví? Lásky k lidem a k divadlu, ta všeobjímající a věčná.

V DIVADLE UNGELT MŮŽETE V SEZÓNĚ 2016/2017 DÁLE VIDĚT

DEŠTIVÉ DNY – Keith Huff, americké drama je hrou o síle přátelství a zároveň kriminálním příběhem. Drsní chlapíci Denny a Joey jsou přáteli od dětství, které oba strávili na chicagském předměstí. Dnes jsou partáky u chicagské policie. Hrají Richard Krajčo a David Švehlík.

EXPRES NA ZÁPAD – Cormac McCarthy, strhující psychologické drama. Nevšední setkání dvou diametrálně odlišných lidí v zašlém newyorském bytě – univerzitního profesora a bývalého trestance. Hrají František Němec a Radek Holub.

KDO ŽIDLI MÁ, BYDLÍ! – měsíčník Českého Rozhlasu, natáčený za účasti diváků a vysílaný na stanici ČRo 2 Praha. Stálým průvodcem rozhlasové hodinky je Milan Hein, zpívá Marta Kubišová a k pianu usedá Karel Štolba. Spoluúčinkují hosté, kteří se v pořadu střídají.

KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ NA ZEMI – Tennessee Williams, samota, neutuchající dešť, blížící se potopa a tři lidé hledající východisko z opuštěnosti, smrti, prázdnoty a vzájemného boje. Hlubinné psychologické drama o padlé ženě mezi dvěma zneprátelenými bratry. Jitka Čvančarová, Martin Hofmann a Ondřej Novák.

LEDŇÁČEK – Willian Gouglas Home, stylová anglická komedie o vdově, sirovi a jeho komorníkovi. Po padesáti letech se setkává slavný spisovatel (František Němec) se svou dávnou láskou (Alena Vránová). Je tu ale ještě jeho komorník (Petr Kostka).

MEZI ÚTERÝM A PÁTKEM – Joanna Murray-Smith, stále krásná manželka, úspěšný šarmantní manžel, mladá milénka, nešťastná dcera. Regina Rázlová, Milan Hein, Jitka Čvančarová a Petra Nesvačilová.

NA ÚTĚKU – **Pierre Palmade** a **Christophe Duthuron**, nezdolnou energií a nadějí nabitá komedie o náhodném setkání dvou obyčejných žen vydávajících se na cestu za svobodou, dobrodružstvím a životem prožitým naplno. Ve hře, která se s humorným nadhledem dotýká i témat nelehkých, můžete vidět Janu Štěpánkovou a Zlatu Adamovskou.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON – **Lionel Goldstein**, anglická tragikomédie. U hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem.

POSLEDNÍ RECITÁL MARTY KUBIŠOVÉ, umění odejít je disciplína, kterou zvládá málokdo. Marta Kubišová má však v tomto ohledu jasno. Naposledy se dělí sama o sebe s diváky tím, co umí nejlépe: písněmi. Její poslední recitál s živou kapelou Karla Štolby, a který moderuje Milan Hein, nabízí to nejlepší z celé kariéry této uhrančivé osobnosti.

POSLEDNÍ ROMANCE – **Joe DiPietro**, hra o lásce, na kterou není nikdy pozdě. Úsměvný i bolavý příběh tří starších lidí. Alena Vránová jako stále atraktivní sedmdesátnice Carol, Petr Kostka jako vitální osmdesátník Ralph, Carmen Mayerová jako jeho ustaraná sestra Rose a Jan Bochňák v roli Mladého muže.

RŮŽOVÉ BRÝLE – **Susan Bigelow** a **Janice Goldberg**, irskou hospodu a židovské lahůdkářství dělí jen úzká ulička, jejich majitelky, postarší vdovy, však rozděluje nejen náboženství, ale i dávný spor jejich zesnulých manželů. Dramatický příběh nepostrádá irský ani židovský humor. Hrají Zuzana Bydžovská, Hana Maciuchová a Sabina Rojková.

SKOŘÁPKA – **Marcin Szczygielski**, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komédie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Alena Mihulová a Petra Nesvačilová.

SMRT A DÍVKA – **Ariel Dorfman**, křehká žena se může postavit do cesty svému trýzniteli jedině s pistolí v ruce. Co na tom, že je to úspěšný lékař, kteru přišel jen na krátkou návštěvu? Ani její manžel jí nezabrání využít jedinečné šance na spravedlnost. Lucie Štěpánková, Tomáš Dastlík a Petr Stach.

VZPOMÍNKY ZŮSTANOU – **Bernard Slade**, milostný příběh i strhující rodinné drama. Zlata Adamovská a Lucie Štěpánková / Jana Stryková jako matka a dcera. Petr Štěpánek a Vilém Udatný / Pavel Kikinčuk v mužských rolích jímavého příběhu.

LETNÍ SCÉNA DIVADLA UNGELT

TOUHA JMÉNEM EINODIS

Karel Štolba, Marta Skarlandtová, původní český komorní muzikál pro Martu Kubišovou a Anetu Langerovou. Spoluúčinkují Milan Hein, Ondřej Novák, Igor Orozovič a hudební skupina Karla Štolby.

Příběh inspirovaný nevšedním osudem baronky Sidonie Nádherné, poslední majitelky zámku Vrcholevy Janovice.

DÁRCI ŽIDLÍ

Zlata ADAMOVSKÁ • Prof. Dadja ALTENBURG-KOHL & Daniel PEŠTA •
Jitka ASTEROVÁ • Norbert AUERBACH • Jiří BARTOŠKA •
Prof. MUDr. Vladimír BENEŠ, DrSc. • Martin BEZOUŠKA • BÍLÁ Lucie •
Ing. Michal BORGES • Jana BREJCHOVÁ • Tereza BRODSKÁ •
Hana BUREŠOVÁ • Zuzana BYDŽOVSKÁ a Miroslav ETZLER •
Věra ČÁSLAVSKÁ • Aleš CIBULKA • Vilma CIBULKOVÁ • Jitka ČVANČAROVÁ
• Martina DELIŠOVÁ • Magdalena DIETLOVÁ a Dr. Milan SLÁDEK •
Michal DOČEKAL • Zeno DOSTÁL • Jaromír DULAVA • Josef DVOŘÁK •
Helena DVOŘÁKOVÁ • Monika ELŠÍKOVÁ • Fero FENIČ • Ladislav FIALKA •
Květa FIALOVÁ • pes FILIP • Ing. Jan FISCHER CSc. • Jefim FIŠTEJN •
MUDr. Alfred GEBHARD • Václav HAUPT • Dagmar a Václav HAVLOVI •
Bohumila a Walter HEINOVI • Šárka HEJNOVÁ • Hana a Karel HEŘMÁNKOVI
• Ljuba HERMANOVÁ • MUDr. Radkin HONZÁK •
Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL, DrSc., FRCPsych. • PhDr. Slavomil HUBÁLEK •
Eva a Václav HUDEČKOVI • František HUSÁK • Vítězslav JANDÁK •
Nina JIRÁNKOVÁ • MUDr. Milan JIRÁSEK • PhDr. Vladimír JURAČKA •
Jiří JUST • Jan KANZELSBERGER • Ivan KLÁNSKÝ • Dušan KLEIN •
Milan KŇAŽKO • KOOPERATIVA POJIŠŤOVNA, a.s., Vienna Insurance Group
• Miloš KOPECKÝ • Petr KOSTKA • Ing. Martin KRAFL • Richard KRAJČO •
JUDr. Tomáš KRAUS • Pavel KRÍŽ • Vendula KRÍŽOVÁ • Marta KUBIŠOVÁ •
MUDr. Roman KUFA • Jiří LÁBUS • Mgr. Dalibor LACINA • Pavel LIŠKA •
Radovan LUKAVSKÝ • Hana MACIUCHOVÁ • Jana MALÁ •
Dana a Petr MALÁSKOVI • JUDr. Hana MARVANOVÁ • Carmen MAYEROVÁ •
Zuzana a Matěj MINÁČOVI • Jitka MOLAVCOVÁ • Otakar MOTEJL •
Petr MOTLOCH • Kamila MOUČKOVÁ • Ladislav MRKVIČKA • Jiří MUCHA •
Světlana NÁLEPKOVÁ • Václav NECKAŘ • Luděk NEKUDA • Jitka NĚMCOVÁ •
František NĚMEC • Petra NESVAČILOVÁ • prof. MUDr. Petr NEUŽIL, CSc. FESC
• Mathilde NOSTITZ • Ondřej NOVÁK • Ota ORNEST • Igor OROZOVIČ •
Jeňýk PACÁK • Prof. MUDr. Pavel PAFKO, DrSc. • Irena PAVLÁSKOVÁ •
Halina PAWLOWSKÁ • Mgr. Robert PERGL • Libor PEŠEK •
Prof. MUDr. Jan PIRK, Dr.Sc. • Jindřich POLÁK • Viktor POLESNÝ •
Simona POSTLEROVÁ • Václav POSTRÁNECKÝ • Chantal POUILLAIN •
Michal PROKOP • Vlasta PRŮCHOVÁ-HAMMEROVÁ • Regina RÁZLOVÁ •
Vlastimil RIEDL • Pražská realitní kancelář ROYAL – Ing. Jaroslav Košťál •
Linda RYBOVÁ • RYOR, a.s. • Alena SCHÄFFEROVÁ • Jiří SCHMITZER •
Jan a Libuše SCHNEIDEROVI • Vladimír a Petr SÍSOVI • Jan SKALICKÝ •
Marta SKARLANDTOVÁ • Tomáš SLÁMA • Petr SLAVÍK • Ladislav SMOČEK
• Olga SOMMEROVÁ & Olga ŠPÁTOVÁ • Petr STACH • Jiří STACH •
Simona STAŠOVÁ • Petr ŠTĚPÁNEK • Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ •
Jana ŠTĚPÁNKOVÁ • Karel ŠTOLBA • Jiří SUCHÝ • David ŠVEHLÍK •
Jiří SVOBODA • Libuše ŠVORMOVÁ • Dana SYSLOVÁ • Jan TEPLÝ •
Pavel TIGRID • TON a.s. • TRICO • Vilém UDATNÝ • Milan UHDE •
Eva URBANOVÁ • Marta VANČUROVÁ • Petra a Josef VAVROUŠKOVI •
Ondřej VĚTCHÝ • Pavel VĚTROVEC • Oldřich VÍZNER • Alena VRÁNOVÁ •
Pavel VRBA • Petr WEIGL • prof. PhDr. Petr WEISS • Anna WETLINSKÁ •
Jan a Zuzana WIENEROVI • Valérie ZAWADSKÁ • Zdeněk ZDENĚK •
Stanislav ZINDULKA

UNGELT – původně areál odpočinku pro kupce. V areálu se vybíral poplatek (clo), zvaný ungelt. Odtud dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy tohoto domu, rovněž v románském slohu, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům, včetně prostor, které byly zrekonstruovány na divadlo, tu stojí od 14. století.

SOUKROMÉ DIVADLO UNGELT

bylo slavnostně otevřeno 2. října 1995 panem Milošem Kopeckým, který divadlu daroval své oblíbené otáčivé křeslo. To se nachází v divadelním klubu v unikátním společenství dalších křesel a židlí – darů od sponzorů a známých osobností českého veřejného života, příznivců divadla.

Také
v životě se
občas hodí
nápověda,
abyste věděli,
jak dál.

Hlavní partner
Divadla Ungelt

☎ 841 105 105
www.koop.cz